17/01/2019

Ένα ζωτικό Ορθόδοξο δίκτυο

/ Γνώμες

Του Κώστα Μυγδάλη, Δρ. Θεολογίας

Η ίδρυση της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας (ΔΣΟ) προέκυψε ως αίτημα των καιρών της δεκαετίας του ’90 των μεγάλων πολιτικών ανακατατάξεων και της πτώσης των κομμουνιστικών καθεστώτων. Ήταν μια εποχή βίαιων μετακινήσεων πληθυσμών, που προξένησαν αυτές οι ανακατατάξεις, προς τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης. Απροστάτευτοι πολίτες είχαν μετατραπεί σε εύκολη λεία στα χέρια επιτήδειων αντί πινακίου φακής. Πολλοί από τους ανθρώπους αυτούς αυτομάτως και αντανακλαστικώς ανέσυραν από τη χαμένη ιστορική τους μνήμη την ιδιότητα του «ορθόδοξου», προβάλλοντάς την προς τη Δύση, δίκην πιστοποιητικού ευρωπαϊκής εθνικοφροσύνης, αιτούμενοι συγχρόνως την αναγνώρισή τους ως διαχρονικών θυμάτων των κομμουνιστικών καθεστώτων.

Στη Ελλάδα τότε εμφανίσθηκε ένα κίνημα υποστήριξης, ιδιαίτερα προς τους Σέρβους, από τον εκκλησιαστικό αλλά και τον πολιτικό κόσμο, το οποίο ζητούσε την απομάκρυνση του ΝΑΤΟ από την περιοχή και έσπευδε προς βοήθεια των

πληγέντων. Παράλληλα, στον χώρο διαμορφώθηκε αίτημα για μια πιο ουσιαστική παρέμβαση της Ελλάδος στα ζητήματα αυτά.

Το διεθνές συνέδριο που συνήλθε στη γυναικεία μονή της Ορμύλιας Χαλκιδικής τον Ιούνιο του 1993, με πρωτοβουλία της Βουλής των Ελλήνων και της νεοϊδρυθείσας τότε επιτροπής Θρησκευμάτων και Ορθοδοξίας, με θέμα «Η Ορθοδοξία στη Νέα Ευρωπαϊκή Πραγματικότητα», έθεσε τον δάκτυλον εις τον τύπον των ήλων και ζήτησε από το ελληνικό Κοινοβούλιο να αναλάβει πρωτοβουλία πολιτικής συνάντησης των «ορθόδοξων» χωρών. Η Βουλή, ανταποκρινόμενη στις ανάγκες των καιρών, συγκάλεσε τον Οκτώβριο του 1994 στους χώρους της συνάντηση 17 επίσημων αντιπροσωπειών κοινοβουλίων από χώρες της ιστορικής ορθόδοξης παράδοσης. Ετσι προέκυψε η ΔΣΟ ως διακοινοβουλευτικό φόρουμ με έδρα την ελληνική Βουλή και με πρωτεύοντα ρόλο στις δραστηριότητές της των κοινοβουλίων της Ρωσίας και της Κύπρου.

Στα 25 χρόνια ζωής της, η οργάνωση αναζητεί τρόπους άρθρωσης πολιτικού λόγου βασισμένου στις αξίες και παραδόσεις της χριστιανικής πίστης και στις εκφράσεις της ορθόδοξης παράδοσης. Δεν εντοπίζει μόνο τα προβλήματα του σύγχρονου κόσμου της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας, αλλά αναζητεί τις πολιτικές αιτίες που τα προκαλούν. Μέσα δε από συνεργασίες με ανάλογες διακοινοβουλευτικές συσσωματώσεις (μουσουλμανικών χωρών, του αραβικού κόσμου, του χώρου της Μεσογείου, της Αφρικής κ.ά.) και διεθνείς κοινωνικοπολιτικές οργανώσεις, προβάλλει την ανάγκη για καταλλαγή, συνεργασία και συνεννόηση, αναδεικνύοντας την οικουμενικότητα της Ορθοδοξίας.

Η πολιτική συγκυρία επαναπροσδιορίζει τους στόχους της οργάνωσης. Όμως σταθεροί παραμένουν οι στόχοι της διάσωσης των χριστιανών στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, η κατοχή της Κύπρου και της Παλαιστίνης, η προστασία του περιβάλλοντος και της οικογένειας, αλλά και η συμπαράσταση προς κάθε άνθρωπο που αδικείται, που διαβιοί υπό καθεστώς εκμετάλλευσης, που πενθεί και που διώκεται.

Σήμερα, στις δραστηριότητες της ΔΣΟ συμμετέχουν επίσημες αντιπροσωπείες από 25 κοινοβούλια αλλά και δέκα ομάδες βουλευτών ή μεμονωμένες κοινοβουλευτικές προσωπικότητες. Οι κοινοβουλευτικοί ασκούν την όποια δραστηριότητά τους μέσα από τα όργανα της ΔΣΟ: τη διεθνή γραμματεία, με επικεφαλής τον Έλληνα βουλευτή Ανδρέα Μιχαηλίδη, τις 10 κοινοβουλευτικές επιτροπές και τις κατά περίπτωση ομάδες εργασίας. Η Γενική Συνέλευση του σώματος συνέρχεται ετησίως, υπό την προεδρία του Ρώσου βουλευτή Σεργκέι Γκαβρίλοφ.

Πηγή: **www.kathimerini.gr**